

Arrest

nr. 68 680 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die loco advocaat I. BACQUAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 17 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. Verzoeker actualiseerde zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging op 18 februari 2011.

1.3 De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 juni 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, die verzoeker op 8 juli 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.10.2009 en aanvulling 16.02.2011 die werd ingediend door :

[S., M.] [...]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9 bis van de vreemdelingewet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.8A en 2.8B van de instructies van 19 juli 2009. Om hiervoor in aanmerking te komen dient betrokkene echter een ononderbroken verblijf in België sedert respectievelijk tenminste 15.12.2004 of 31.03.2007 aan te tonen. Dit kan betrokkene echter niet. Op 15.09.2008 bood betrokkene zich immers aan op de gemeente Antwerpen om een aankomstverklaring te laten opstellen. Betrokkene gaf aan sedert 15.09.2008 in België te verblijven en verklaarde zich hiermee akkoord. Bovendien stelt de instructie dat “... deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, OF op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerde te misleiden of fraude hebben gepleegd.” Betrokkene bood zich immers op 15.09.2008 bij de gemeente Antwerpen aan in het bezit van een Bulgaarse identiteitskaart. Uit onderzoek door de Centrale Dienst ter Bestrijding van de Valsheden (toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene) blijkt dat deze identiteitskaart vals is. Gezien de bovenstaande elementen kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op de ingeroepen criteria.

Betrokkene haalt aan dat er familieleden van hem in België verblijven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Wat er ook van zij, betrokkene legt hier geen bewijzen van voor.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, werkwilgig is en zicht op werk heeft, Nederlandse les heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 8 juli 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel en een tweede middel, die samen kunnen behandeld worden, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt tevens dat de motivering van de bestreden beslissingen onjuist en gebrekkig is en zelfs ontbreekt.

Zijn betoog luidt als volgt:

“[...] De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot rmachtiging werd geweigerd.

Verweerster stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op grond van het criterium 2.8.A en 2.8.B. aangezien verzoeker gepoogd zou hebben de Belgische autoriteiten te misleiden door voorlegging van een valse Bulgaarse identiteitskaart.

Verzoeker ontkent met klem dat deze identiteitskaart vals zou zijn.

Deze identiteitskaart werd hem door de officiële Bulgaarse instanties afgeleverd.

Deze was geldig van 2005 tot 2008.

Verzoeker heeft gedurende meer dan 3 jaar gecirculeerd met deze idenititei[t]skaart.

Verzoeker heeft zelfs tot tweemaal toe een controle doorstaan en dit in 2007 en 2008 op Linkeroever en in Borgerhout.

Bij nazicht door de verbalisanten werd er niets vals of fout vastgesteld aan voormelde identiteitskaart en kon verzoeker telkenmale zijn weg verder zetten.

Toen verzoeker zich op 15/9/2008 aanbood hij de gemeente van Antwerpen werd hij in kennis gesteld dat de identiteitskaart vals zou zijn.

Blijkbaar werd deze kaart niet ingetrokken en werd deze, na kopienamen, zonder meer terug overhandigd aan verzoeker.

Verzoeker werd bovendien ook nooit vervolgd wegens het gebruik van valse stukken, hetgeen toch een ernstig misdrijf is.

Evenmin ontving verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Begrijpe wie begrijpe kan...

Verzoeker hechte hieraan geen verder belang en liet alles op zijn beloop.

Alleszins verzoeker is sedert 2004 onafgebroken in België geweest.

Op 15/8/2008, i.e. op een moment dat de geldigheidsduur van de kaart bijna verstreken was, bood verzoeker zich, nietsvermoedend, aan op de gemeente te Antwerpen en wenste een aankomstverklaring in te dienen.

Een aankomstverklaring kan niet geactiveerd worden met terugwerkende kracht zodat verzoeker genoodzaakt was te laten acteren dat hij sedert (tenminste) 15/9/2008 in België verbleef.

Op geen enkel moment werd verzoeker gevraagd vanaf welke datum hij ook effectief in België verbleef.

Verzoeker heeft nooit de intentie gehad om fraude te plegen of de Belgische autoriteiten te misleiden.

Alleszins wordt zulks niet aangetoond of bewezen door verweerster.

Verzoeker werd immers nooit vervolgd voor deze daden.

Verzoeker heeft zich ook nooit kunnen verdedigen of verantwoorden betreffende de beweerde valse kaart.

Het betrof een louter eenzijdig dictaat van overheidswege waar verzoeker zich maar moest bij neerleggen.

Op dat moment had hij geen andere keuze.

Indien verzoeker had geweten dat de kaart vals zou zijn, dan zou hij zich hiermee nooit hebben aangeboden.

Er dient dan ook besloten te worden dat verzoeker steeds te goeder trouw is geweest en nooit ofte nimmer de intentie heeft gehad om wie dan ook te misleiden.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden."

[...]

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is:

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motivering [een] wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, 1, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 14/6/2011.

Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.A en 2.8.B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoeker in België verblijft sedert 2004 en middels een aanvulling een behoorlijk ingevuld arbeidscontract heeft getoond.

Dat verzoeker zijn verblijf gestaafd heeft met o.a. getuigenverklaringen.

Indien aan de echtheid van deze verklaringen wordt getwijfeld, dan zijn alle getuigen bereid hun verklaring onder ede te komen bevestigen.

De getuigen hebben er geen enkele baat bij om valse verklaringen af te leggen.

Bovendien is het volledig misplaatst van verweerster te twifelen aan de familieband met zijn zuster.

Meer dan 6 jaar woont verzoeker bij zijn zus en schoonbroer en maakt hij deel uit van deze gezins-situatie.

Voor de goede orde brengt verzoeker de geboorteaktes naar voor waaruit blijkt dat hij en zijn zus uit dezelfde moeder en vader geboren zijn. (stuk 3)

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 14/6/2011.

[...]"

3.1.2. Verweerder werpt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 september 2008 zijn aanwezigheid meldde te Bergerhout en dat hij verklaarde die dag in België te zijn aangekomen. Verweerder betoogt dat verzoeker nu aangeeft dat hij reeds langer in België was, doch dat zijn loutere verklaringen de schriftelijke "*melding van aanwezigheid*" niet ongedaan maken. Voorts stelt verweerder dat het standpunt van verzoeker dat het door hem aangebrachte identiteitsdocument authentiek is wordt tegengesproken door de informatie in het administratief dossier en dat verzoeker niet kan stellen te goeder trouw te zijn, aangezien hij erkent dat hij reeds op 15 september 2008 op de hoogte gesteld werd van het feit dat het door hem aangebrachte document vals was en hij deze mededeling gewoon naast zich neerlegde. Verweerder besluit dat verzoeker de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen schijnt te kennen en dus moet worden geconcludeerd dat deze beslissingen afdoende werden gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte.

3.1.3.1. Wat de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Tevens moet worden geduid dat de bestreden beslissingen bestuurlijke beslissingen zijn, zodat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake "*de motivering van gerechtelijke beslissingen*".

3.1.3.2. Artikel 8 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet vermeldt die werd toegepast. Aangezien in voorliggende zaak aan deze verplichting werd tegemoetgekomen, kan geen schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.1.3.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motieven waarop de bestreden beslissingen gebaseerd zijn niet correct zijn voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de situatie zoals omschreven in punt 2.8A van de beleidsinstructie van 19 juli 2009, daar hij geen onafgebroken verblijf in België sedert 15 december 2004 kan aantonen en hij evenmin kan aantonen te vallen onder het toepassingsgebied van punt 2.8B van deze beleidsinstructie dat een onafgebroken verblijf in België sedert 31 maart 2007 vereist. Hierbij wordt geduid dat verzoeker zich op 15 september 2008 aanmeldde bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen om zijn aanwezigheid kenbaar te maken en hij hierbij aangaf die zelfde dag te zijn aangekomen in het Rijk. Deze vaststelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoeker betwist ook niet dat hij zich op 15 september 2008 aanmeldde bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen en hij een *“melding van aanwezigheid”* ondertekende waarin hij aangaf een Bulgaars onderdaan te zijn *“die verklaart in België te zijn aangekomen op 15-09-2008”*. Hij houdt slechts voor dat een aankomstverklaring *“niet geacteerd [kan] worden met terugwerkende kracht”* en hem niet gevraagd werd vanaf welke datum hij effectief in België verbleef. Zijn bewering dat hem niet gevraagd zou zijn sedert wanneer hij in België verbleef is evenwel strijdig met de door hem ondertekende *“melding van aanwezigheid”* waarin hij uitdrukkelijk erkende verklaard te hebben op 15 september 2008 in België te zijn aangekomen. Zijn stelling dat *“een aankomstverklaring [...] niet geacteerd [kan] worden met terugwerkende kracht”* – waarmee hij verkeerdelijk lijkt te willen aangeven dat een dergelijk document geen aankomstdatum kan bevatten die voorafgaat aan de datum waarop dit document werd opgesteld – doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing tevens gemotiveerd dat verzoeker de Belgische autoriteiten manifest poogde te misleiden door gebruik te maken van een valse Bulgaarse identiteitskaart en daarom de beleidsinstructie waarnaar verzoeker verwees ook niet kon toegepast worden. In dit verband houdt verzoeker, die heden stelt een Marokkaans onderdaan te zijn, voor dat hij de Bulgaarse identiteitskaart ontving van officiële Bulgaarse instanties, dat hij te goeder trouw was, dat hij de identiteitskaart drie jaar gebruikte zonder dat ooit werd vastgesteld dat het een vals document betrof, dat hij steeds in het bezit gelaten werd van dit document en dat hij niet vervolgd werd wegens het gebruik van valse stukken. Hij weerlegt hiermee evenwel de vaststellingen niet die door de Centrale Dienst ter Bestrijding van de Valsheden zijn gedaan. Deze dienst stelde, blijkens de stukken van het administratief dossier, vast dat de door verzoeker gebruikte Bulgaarse identiteitskaart fouten in de controlecijfers bevat en dat een verificatie via de officiële Bulgaarse website leert dat het niet om een geldig document gaat.

Door te betogen dat hij reeds zes jaar in België bij zijn zus en schoonbroer verblijft, dat personen dit onder ede willen bevestigen en door te stellen dat hij over een arbeidscontract beschikt, zodat hij zich in een situatie bevindt zoals bedoeld in de punten 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009, maakt hij verder niet aannemelijk dat verweerder op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat verzoeker poogde de Belgische autoriteiten te misleiden en daarom deze beleidsinstructie in casu niet van toepassing is.

Door nog stukken bij zijn verzoekschrift te voegen inzake zijn familiale situatie waarover verweerder niet beschikte op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd toont hij evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De uiteenzetting van verzoeker laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.”

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoeker zich op het criterium 2.8.A en 2.8.B heeft gebaseerd met name werk en een duurzame lokale verankering en dit sedert 31/3/2007.

Dat verzoeker zich op het criterium 2.8.B. heeft gebaseerd met name een arbeidscontract, verblijf sedert minstens 31.03.2007 heeft aangetoond en een duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Dat verweerster ten onrechte het criterium niet aanvaardt omdat verzoeker gebruik zou hebben gemaakt van een valse identiteitskaart.

Verzoeker heeft op geen enkel moment getwijfeld aan de echtheid van deze kaart.

Het belangrijkste is dat verzoeker sedert 2004 in België verblijft en voor de toekomst een werkgever gevonden heeft die bereid is hem op officiële basis tewerk te stellen in een voltijdse betrekking aan het wettelijk minimumloon.

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.”

3.2.2. Verweerder meent dat verzoeker niets toevoegt aan hetgeen hij reeds stelde in de eerste twee middelen en verwijst integraal naar zijn antwoord met betrekking tot deze middelen.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals reeds werd opgemerkt bij de bespreking van de eerste twee middelen heeft verweerder vastgesteld dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de punten 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 omdat verzoeker verklaarde pas op 15 september 2008 in het Rijk te zijn aangekomen en dus aangaf niet te voldoen aan de in de beleidsrichtlijn vooropgesteld ononderbroken verblijfstermijn en dat de instructie van 19 juli 2009 hoe dan ook niet van toepassing is, daar verzoeker poogde de Belgische autoriteiten te misleiden door gebruik te maken van een valse Bulgaarse identiteitskaart. Verweerder diende derhalve niet meer te onderzoeken of verzoeker al dan niet voldeed aan de andere vereisten die gesteld worden in de punten 2.8A en 2.8B van de beleidsrichtlijn. De vaststelling dat verzoeker eventueel zou voldoen aan deze vereisten kon immers, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet leiden tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van de beleidsrichtlijn zou vallen.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen impliceert het zorgvuldigheidsbeginsel niet dat een bestuur nog onderzoeksverrichtingen dient te stellen waarvan het resultaat de uiteindelijke beslissing niet meer kan beïnvloeden.

Een miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“De bestreden beslissing is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en houdt een schending in van artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Dat verweerster stelt dat verzoeker geen beroep kan doen op het criterium 2.8A en 2.8.B. aangezien hij gebruik zou hebben gemaakt van een valse identiteitskaart.

Verzoeker is nooit in de gelegenheid geweest om zich hieromtrent te verdedigen.

Verzoeker werd voor deze feiten nooit vervolgd.

In geval van vervolging had verzoeker deze misvatting van de Belgische autoriteiten kunnen rechtzetten en had hij de vrijspraak bekomen zodat deze discussie thans niet meer gevoerd diende te worden.

Dat verzoeker de kans had moeten krijgen om zich te verdedigen.

Dat dit een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel.

Dat verzoeker iets wordt tenlaste gelegd zonder recht noch rede.

De ongelijke behandeling is dan louter willekeurig en discriminerend."

3.3.2. Verweerder antwoordt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de identiteitskaart die verzoeker gebruikte vals is en verzoeker niet kan voorhouden verrast te zijn door het feit dat dit in de bestreden beslissing wordt vermeld, nu hij erkent dat dit hem reeds op 15 september 2008 werd meegedeeld. Verweerder stelt verder dat verzoeker, nadat hij op de hoogte werd gesteld van het feit dat het door hem aangewende identiteitsdocument vals was, geen initiatieven ontwikkelde en dus moeilijk kan beweren dat hij niet de kans kreeg om zich te verdedigen.

3.3.3.1. Er dient opgemerkt te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoeker blijkt op dit punt in gebreke.

3.3.3.2. In zoverre verzoeker verder lijkt te willen stellen dat de rechten van de verdediging miskend werden doordat hij niet de kans kreeg te weerleggen dat de door hem aangebrachte Bulgaarse identiteitskaart een vals document is, moet worden aangegeven dat verzoeker voorbijgaat aan het feit dat de eerste bestreden beslissing tevens gebaseerd is op het feit dat hij verklaarde pas sedert 15 september 2008 in het Rijk te zijn en dat de conclusies die verweerder trekt uit deze verklaring van verzoeker op zich volstaan om de eerste bestreden beslissing te schragen. Tevens moet worden benadrukt dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK